

v e r e n i g i n g
O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag

Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TD Den Haag tel. 684541

Secretariaat: KRAMSVOGELLAAN 29 2566 CB Den Haag tel. 254273

W E E K B L A D

nadruk verboden

26e jaargang nr. 1

21 augustus 1981

x in de kantlijn betekent de vraag

" " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

U weet het allen reeds naar ik meen: wij zijn niet alwetend, wij zijn niet onfeilbaar, u wordt verzocht om zelf na te denken. Dit laatste is in deze tijd haast onvermijdelijk: Wanneer je zelf niet nadenkt zal een ander je wel in de puré helpen. Gebeurt dat vanacht niet, dan gebeurt het morgen.

Maar wij moeten actueel zijn. Ik zou boven mijn onderwerp van heden een engelse titel willen zetten:

P A R A D I S E O F F F O O L S
=====

Het paradijs der dwazen ons. Want daarin leven op het ogenblik vele mensen. Zien wij naar de gehele situatie over de gehele wereld, zo valt op dat steeds meer mensen overall steeds meer eisen stellen en dat overall ook steeds meer mensen menen dat zij hun "rechten" ten koste van alles mogen en zelfs moeten verdedigen.

Er is geen bezwaar tegen een je verdedigen want een mens heeft uiteindelijk ook zekere rechten. Maar je kunt nooit zeggen dat alle mensen gelijke rechten bezitten zullen, zoals je evenmin kunt beweren dat alle mensen werkelijk, geheel en zonder uitzonderingen, gelijk zijn.

Dit wil menigeen vreemd in de oren klinken en herinneren aan Orwells Animal Farm. waarin immers de leuze wordt gelanceerd " allen zijn gelijk, maar sommigen zijn meer gelijk dan anderen. Maar toch lijkt het er op, dat men altans in de praktijk van deze laatste stelling probeert uit te gaan. Laat ons als illustratie allereerst de huidige economische crisis eens bezien.

Er is inderdaad het een en ander aan de hand. Het lijkt eenvoudig genoeg dit alles af te schuiven op de energiecrisis. De olie is te duur. Zeker, de olie is inderdaad te duur. Er is sprake van een soort cartelvorming en zoals altijd bij cartels betekent dit een opjagen van de prijs tot de grens van het mogelijke.

Maar wanneer die olie nu eens buiten beschouwing wordt gelaten? Want al is de prijs van olie inderdaad zeer sterk gestegen, toch maakt zij en de prijs van energie in feite maar een zeer beperkt deel uit van de werkelijke prijsstijgingen.

Bij nader onderzoek blijkt b.v. dat door de moderne methoden van marketing een product gemiddeld 5 tot 8% duurder wordt dan in feite noodzakelijk is. Verder blijkt dat door de aanpassing van de productprijs aan de zwakste en minst efficiënte producten daarvan een prijspeil ontstaat dat in de agrarische sektor, maar ook wel degelijk in bepaalde andere sectoren, 15 tot zelfs 20% hoger ligt dan in feite voor een rendabele productie vereist zou zijn.

Nemen wij dit alles te samen dan komen wij tot een prijs die 15 tot 25% hoger ligt voor het gehele pakket van verbruik voor de doorsnee nederlander. Daarbij komt dan nog, dat de staat voor zich van die omzet ook een percentage heft. Wat er op neer komt dat hetgeen u koopt in de gunstigste gevallen 70 tot 50 procent waard is van hetgeen u er voor betaalt.

Zouden alle producten werkelijk eerste klas zijn, dan zou men zelfs over dit alles nog wel heen kunnen stappen dunkt mij. Maar wanneer wij zien naar b.v. het nederlandse product zo blijkt dat, zo wij de kwaliteit uit het jaar 1960 op 100 stellen, de huidige kwaliteit maar 83 bedraagt: er komen meer fouten voor, er zijn meer kosten, de duurzaamheid is minder.

Wanneer je dit alles beziet zo zult u met mij eens zijn, dat het betalen van steeds hoger lonen - en uw land behoort reeds tot de landen met de hoogste lonen op uw wereld - niet bepaald verantwoord is. Dit voert tot een systeem, waarin winst en investering steeds teruglopen en daardoor ook initiatieven gedood worden.

Punt 1: door deze opzet en institutionalisering wordt het de eenling bijna onmogelijk gemaakt zijn eigen mogelijkheden geheel te ontwikkelen en te laten zien, wat hijzelf wel kan.

Punt 2: steeds meer producten zijn hierdoor in feite niet meer goed verkoopbaar. Het wordt steeds moeilijker daarvoor de prijs te bedingen die men als maker daarvan in feite dient te ontvangen. Wat dan weer betekent dat je andere producten gaat maken die in wezen goedkoper zijn, ook al tonen zij uiterlijk nog steeds als voorheen.

Denk niet, dat dit laatste iets nieuws is. Een groot aantal jaren geleden - rond 50 - werd in nederland veel gebakken met doanadees en amerikaans meel. Dit meel was buitengewoon mooi wit uitgemalen. U herinnert zich mogelijk iets dergelijks nog van het gedropte zweedse wittebrood, zeker indien u iets ouder bent.

Dit geheel uitgemalen meel gold als eerste kwaliteit en was dus ook duurder dan enkele andere soorten die in de handel verkrijgbaar waren. Minimumprijzen bestonden toen nog niet en kwam het soms tussen verschillende bakkers tot een soort broodoorlog.

De gemiddelde prijs van een brood lag toen rond 8 cent per 800 gram terwijl luxe brood gemiddeld voor hetzelfde gewicht rond 10 cent kostte. Tijdens een broodoorlog werd dit zelfde brood verocht voor 4 cent. Maar omdat de marge te klein hiervoor was gebruikte men dan opeens gebleekt nederlands tarwemeel. Dat was aanmerkelijk goedkoper. Door bovendien de bewerking iets te bekorten kon men zo, door één cent op de winst te laten vallen - die bedroeg gemiddeld 1½ cent - zijn product opeens aanbieden voor de helft van de prijs.

Een dergelijk procedé wordt op het ogenblik bij de fabricage van vele producten toegepast. Men gebruikt steeds goedkopere grondstoffen en steeds minder grondstoffen. Men vervangt bovendien steeds meer van die grondstoffen door kunststoffen of maakt gebruik van chemische middelen en zelfs smaakstoffen. Het eindproduct lijkt dan misschien wel gelijkwaardig maar is dit zeer zeker niet. Want onder meer blijkt uit zijn houdbaarheid.

Mogelijk vraagt u zich af, wat u met dit alles te maken hebt. Dit, zo meent men, is economie. Maar u leeft in die wereld, u koopt die producten. En alles wordt "goedkoper", maar dan wel vooral in kwaliteit.

Om een ander voorbeeld te geven: Eens was geloof een wijze van leven. Wanneer je geloofde aan de 10 geboden dan hield je je daar ook aan, desnoods door te lopen met een gebroken geweertje.

Tegenwoordig gelooft men naar men zegt nog steeds intens in de tien geboden die Mozes eens van God ontvangen heeft en stelt daarom neutronbommen op met de bewering, dat men deze wapens alleen maakt om niet tot doden gedwongen te worden.

Een vreemde situatie die er op wijst, dat er niet alleen een economische maar ook een morele crisis heerst: Men zegt bepaalde dingen te weten of te geloven, maar in zijn handelen doet emen in feite het tegenovergestelde.

Men gelooft in Nederland b.v. vast aan de parlementaire democratie. En aangezien die democratie moet worden gehandhaafd gebruikt men in feite allerhande intrigues en zelfs soms afpersingsmethoden om de gevolgen van een werkelijke democratie te ontzeilen.

Men meent het eerlijk, maar geeft gelijktijdig blijkt van een mentaliteit die niet eerlijk is. Men beweert alles er voor over te hebben om de democratie te handhaven maar probeert gelijktijdig alle invloed van de stemmers en zelfs volksvertegenwoordigers uit te schakelen. Wat ontkend zal worden, maar wel degelijk gebeurt.

In het dagelijkse leven zien wij al precies hetzelfde: wij allen zijn christenen en moeten dus onze naasten lief hebben gelijk ons zelve. Maar wat is daarvan waar? Kijk maar eens wat fervente gelovigen steeds weer hun medemensen aandoen.

Leuzen zijn er genoeg. Bijna een ieder roept uit, dat een mens het recht toekomt te leven zoals hij wil. In de praktijk heeft hij echter dit recht alleen maar wanneer hij doet wat de meerderheid goedkeurt. Dan mag hij tijdelijk vrij zijn tot er een sterk regime, komt dat zijn vorm van vrij-zijn afkeurt.

En de gehele wereld wordt op het ogenblik geregeerd door allerhande breibaasjes. Waarbij ik mijn dank moet uitspreken aan de schepper van Tom Poes, die ons hielp aan deze treffende omschrijving van zovele mensen die zichzelf beschouwen als oprechte wetenschappers.

Deze wetenschappers weten alles. Alleen doen zij met hetgeen zij menen te weten alles behalve hetgeen zij zouden moeten weten dat waarlijk noodzakelijk is.

O, wetenschap is aardig, noodzakelijk zelfs. Zonder wetenschap blijft de mensheid stilstaan. Akkoord. Maar wanneer de wetenschap er in feite zich steeds meer op toespitst om de mensen te domineren, de bedriegen zelfs en te misbruiken rijst mij de vraag, of je nog kunt spreken over werkelijke wetenschap danwel eerder zoudt moeten spreken over scientific crime.

U vergeven mij mijn nu wel klaarlijke voorkeur voor de engelse taal. Maar ik vindt dit een korte en doeltreffende omschrijving voor een groot deel van de mentaliteit die bij zo vele wetenschappers overheerst.

Mensen hebben b.v. wetenschappelijk verantwoord lijkende economische theorieën. Daarbij ziet men eenvoudig over het hoofd dat men die theorie alleen ten koste van zeer veel bloed en tranen in de werkelijkheid kan omzetten tenzij men tijdelijk - net is altijd maar tijdelijk - zich in een situatie bevindt waarin die theorie werkelijk toepasbaar is.

De revolutie in Rusland is begonnen met een theorie die uitging van een volledig geïndustrialiseerde staat. Toeh was dit 'in die dagen een ongeletterd volk dat voornamelijk van de landbouw leefde. Realiseer u, dat in dit land millioenen mensen zijn gestorven voor men het land zodanig had geïndustrialiseerd dat de theorie eindelijk toepasbaar werd en vraag u af, of een dergelijke benadering van de "wetenschappelijk verantwoorde economische stelling" nog wel reeel is.

Ook de feiten tellen. Je kunt natuurlijk wel zeggen, dat men in nederland de solidariteit boven alles dient te stellen. Maar wanneer er iemand op straat verongelukt loopt ieder een straatje om, wanneer iemand wordt afgerost kijkt men schuw en mogelijk is er één die nog zo goed is dat hij de politie waarsschuwt. Maar veel verder gaat in de praktijk dit gevoel van solidariteit niet wanneer men niet daardoor mede eigen belang meent te dienen.

Maar indien dit waar is, waar blijf je dan met die solidariteit die in landen als het uwe wordt gepredikt? (f in Zweden? Waar blijf je met de solidariteit zoals die in de oostblok landen heet te bestaan? Daarmee schiet je dan ook niet veel op.

Die solidariteit betekent in de praktijk niet bepaald veel. Maar de mensen schijnen te denken dat je, wanneer je het woord maar luid genoeg spreekt, ook de waarde daarvan bezit. En dat is niet juist.

Je kunt duizend maal het woord uitspreken, maar zolang een ieder alleen maar kijkt hoe hij van een ander mogelijk beter kan worden is er geen werkelijke solidariteit. Dan is het alleen maar een leuze, een elkaar en mogelijk jezelf bedriegen.

Wanneer je spreekt over geestelijke bewustwording en bereid bent alles daarvoor te doen - wanneer je tenminste nog steeds in staat wordt gesteld meer te verdienen op kosten van anderen dan je door je arbeid redelijker wijs toekomt, zo is ook dit bedrog. Zelfbedrog mogelijk maar toch bedrog.

Wij hebben niets tegen mensen als b.v. de bagwan, dat weet u wel. Misschien zien wij vele van zijn denkbeelden als iets, wat niet bepaald past in de moderne wereld. Maar de man en zijn denkbeelden zijn heus niet zo kwaad. De industrie die rond hem is ontstaan doet al weer wat dubieuzer aan. En daarmee noem ik dan een van de besten.

Maar wij kunnen ook de kant uitgaan van b.v. scientologie e.d. Wanneer u zich daarmee bezig houdt zo zult u tot uw verbazing zien dat je daarmee inderdaad soms wel iets kunt bereiken. Maar dan zult u ook ontdekken dat die bereiken dan alleen een nevenproduct is van een financieel uitgemolken worden.

Dit zijn geen dingen die bij elkaar passen. Bewustwording betekent volgens mij ook: bewustworden van de mensheid. Geloof betekent voor mij ook een metterdaad waarmaken in de praktijk van hetgeen je zegt te geloven. Kortom: ik meen van een ieder zie zegt te geloven te mogen vergen dat deze zich altijd en overal ook zal houden aan de regels of wetten van dit geloof.

Volgens mij mag je dan geen enkel stapje terzijde doen. Maar een ieder meent kennelijk dat dit wel mag en kan. Juist daarom heb ik uw wereldje het paradijs der dwazen genoemd: men meent dat regels alleen voor anderen gelden, dat rechten in de eerste plaats voor eigen ik van kracht dienen te zijn.

Mogelijk bent u een van degenen die menen dat het met de sociale verzorging in uw land tijdelijk wat minder zal worden. Maar daarachter steekt de stille verwachting dat het zo een vaart niet zal lopen voor alle zaken waarbij uzelf betrokken bent en dat zo dadelijk al die zorgen van de gemeenschap wel weer zullen worden opgevoerd.

Nu eist dit natuurlijk te veel offers. Maar uiteindelijk moet je toch zorgen voor de ouden van dagen, de werkelozen, de arbeidsongeschikten en al die anderen. Daarnaast moeten wij nog zorgen voor de derde landen en hun ontwikkeling. Want, zo roept men uit, dit is mogelijk wanneer wij daar allen achter staan.

Maar staat u er werkelijk achter? Of meent u dat het te veel kost, dat het uiteindelijk uw geld is wat aan voorlopige nonvaleurs, hoe zielig dan ook, wordt weggegeven tegen uw zin?

Wanneer b.v. een tiende van alle geld dat aan bewapening wordt besteed, voor dergelijke doeleinden zou besteden zou men, gerekend over de gehele wereld, beschikken over rond 10 milliard dollars ofwel meer dan 20 milliard guldens. Wat een heel behoorlijk bedrag is.

Maar neen. De bewapening wordt opgevoerd, de kosten daarvan rijzen zonder te veel weerstand voortdurend terwijl men gelijktijdig schijnt te denken dat men die derde wereld blij en gezond kan maken door zo nu en dan een jodenfooi uit te delen.

Zoals men schijnbaar er van overtuigd is dat men de lasten van alle mensen steeds verder kan blijven verzwaren om een so iaal systeem in stand te houden dat in feite steeds bureaucratischer en dus in de praktijk ook steeds minder menselijk wordt. Wat niet reeel is: Dit is niet mogelijk op de wijze waarop dit nu gebeurt.

Toch heb ik tegen al die verschijnselen op zich nog geen bezwaar. Ik kan de humor inzien van een filmcowboy die uitrijdt van uit het witte huis, neutronenbommen in de holsters om de wereld te bevrijden. Zoals het mij amuseert dat de heer van Agt elke keer wanneer de zaken niet naar zijn zin lopen opeens last krijgt van zijn darmstelsel. Voor mij mag dat allemaal.

Tenminste, wanneer men dan ook demoad heeft om deze zaken te zien voor wat zij zijn: mensen die op zich niet zo dwaas denken, maar wel zeer eenzijdig denken.

Ik kan meevoelen met de mensen die stellen, dat er in het komende jaar op de begroting gesnoeid moet worden en wel minstens 4 milliard. Het lijkt mij beter dan weer staatsleningen op nemen tegen 12%. Want dat betekent dat je binnen 10 jaren nogmaals het bedrag van de lening op te brengen krijgt zonder dat je schuld iets afneemt.

Bezuinigen is noodzakelijk. Akkoord. Maar waar liggen de kosten? Nederland heeft een gecentraliseerd regeringssysteem met een sterke neiging tot perfectionisme. Het heeft een grootaantal instanties die in feite elkaars werk dupliceren en bij beslissingen bovendien elkaar nog voor de voeten lopen ook.

Volgens mij zou men alleen door het verbeteren van het niet bepaald efficiënte regeringsapparaat kunnen komen tot een besparing van rond 2 milliard of meer. Kijk ik naar de z.g. sociale uitkeringen en de wijze waarop die vaak onjuist worden gegeven, dan meen ik dat je ook daarop nog een milliard zoudt kunnen sparen.

Zien wij dan verder nog naar alle aanschaffingen en werken die uit zuiver prestige overwegingen plaats vinden zonder dat zij werkelijk noodzakelijk zijn zo lijkt het mij toe, dat men ook daarop een milliard zou kunnen besparen. Dan zou er op het oorspronkelijk gewenste bedrag nog een half milliard overschieten dat gebruikt kan worden om iets aan milieuverbetering te doen daar j ist deze in het nabije verleden nogal in het slob is geraakt.

Het kan dus allemaal wel, maar dan moet je ook bereid zijn om het systeem te veranderen. En dat veranderen van eenmaal gevestigde systemen zie ik zo snel nog niet zitten. Ik geloof nog steeds dat degenen die gezag hebben heel graag per regeringslimousine reizen of per vliegtuig, desnoods regeringsvliegtuig, naar hun bestemming gaan terwijl zij alle onaangename karweitjes aan goed betaald regeringspersoneel overlaten omdat zij toch al zoveel te doen hebben tot heil van het volk.

Ik gun de heren hun tour de france, hun campingreisjes - met overnachtingen in de beste hotels overigens, want je moet tot trust komen, niet waar? Ik gun het deze mensen heus wel. Alleen vraag ik mij af of je deze emolumenten - want dat zijn het - terecht voor je op kunt blijven eisen in een tijd waarin je beweert dat een ieder moet inleveren. Want in dat geval is hetgeen de mensen die nadenken inleveren in de eerste plaats

het vertrouwen is in degenen die zeggen, dat zij in moeten leveren. Helaas blijkt in de praktijk daarvan niet al te veel terecht te komen: Men blijft zijn voormannen als heiligen vereren.

En van heilige dingen moet je afblijven. Zodat een partij heeft gedacht: onze premier is de politieke Gijssen van Nederland, laat ons dan als nieuwe formateur maar een Pous nemen. Tot ieders geluk is dat niet doorgegaan, zodat u nu zit met een Gaai Fortman - wat vrijvertaald de vrolijke sterke man betekent.

Dit alles beziende kan ik niet anders konkluderen dan dat de mensen inderdaad grotendeels nog steeds in een fools paradise leven. Want zij denken kennelijk allen, dat alles steeds zo verder kan gaan. En dat kan niet.

Juist omdat men zich algemeen bezig houdt met de noodzaak bepaalde zaken in stand te houden, ook al zijn die op het ogenblik meer dan bouwvallig en vermolmd denken jullie onvoldoende aan het nieuwe. De opbouw van het nieuwe is nu eenmaal noodzakelijk, niet alleen de restauratie van het oude.

Ik beseft wel dat er mensen zijn die kwaad kijken wanneer door ons b.v. iets gunstig wordt gezegd over b.v. krakers of wij de mening geven dat anarchisten uiteindelijk toch ook wel recht hebben in hun wijze van denken en leven uit te dragen. Ik aanvaardt dit, mits u dan tenminste eerlijk genoeg wilt zijn om te erkennen dat hetgeen er nu is niet meer deugt, dat er iets anders nodig is.

Maar ja, hoe kun je daarmee beginnen? Dan zul je allereerst een nieuwe mentaliteit op moeten bouwen. Wanneer je dit paradijs van de gekken of, om het anders te formuleren, dit politiek-economische gekkenhuis dat zich samenleving noemt wilt ontsnappen zul je eerst moeten beginnen met jezelf te veranderen.

Wat natuurlijk weer verschrikkelijk lijkt op de dooddoener "verander de wereld en begin bij jezelf." Deze stamt van de bond zonder naam. Terecht zo geheten. Want ik kan mij niet voorstellen dat iemand zijn naam wil geven aan een bond die dergelijke leuzen verbreidt en er zelf niet mee doet. Wat een zeer Gréve toestand is.

Realiseer u dit nu eens: Wanneer je een ander gaat denken en het denkbeeld dat anderen het zullen moeten doen nu eens verwisselt voor de vraag wat jezelf kunt doen - en dus niet uitgaat van hetgeen anderen voor jou kunnen doen maar van de vraag, wat jij voor anderen kunt betekenen! zou men al veel verder zijn.

In de tweede plaats zou men niet uit kunnen gaan van hetgeen anderen dienen te doen en te zijn, maar van de vraag wat je zelf wilt en kunt zijn en eventueel kunt doen. Draai de zaak om. Stel de eisen niet meer in de eerste plaats aan de gemeenschap, stel ze aan jezelf.

Kijk wat je zelf kunt, waartoe je zelf in staat bent. Het is juist de wereld van de hopeloze eisen en de overdreven verwachtingen waaraan de mensheid ten onder dreigt te gaan. U weet allen dat er b.v. een drugs-probleem is.

Da is dan volgens velen alleen de schuld van de junkies en de dealers. Ik vraag mij af, of dit wel zo waar is: Wanneer je leeft in een wereld die je niets te bieden heeft, is het dan zo vreemd dat je zoekt naar een prikkel die je tijdelijk het gevoel geeft, dat de wereld je wel iets te zeggen heeft?

Is het werkelijk zo vreemd dat je, wanneer je beseft dat je in de wereld niet zo kunt reageren en ageren als je voelt dat het zou moeten je een pilletje slikt? Zeker, uiteindelijk ga je misschien spuiten en dan weet de gehele wereld, inclusief de officiële hulpverlening geen raad meer met je.

Zeker, dat is zo Maar waarom doe je zo, ben je zo? Omdat er geen plaats is voor jou met wat je zouwt willen zijn in de maatschappij zoals die is. Dat klinkt mogelijk wel hard, maar het is waar.

En dat begint heus niet pas wanneer de mensen de wereld worden ingschopt van hun uitgebreid onderwijs om een baan te zoeken die er niet is. Dat begint al bij de kinderen, die zelfde kinderen die graag een paar gulden krijgen voor patat of ijs, wanneer zij maar niet lastig zijn. Kinderen die - ach, het zijn onze kinderen, nietwaar - alles tegenover anderen mogen doen en verdedigd worden tegen buitenstaanders - om alleen op hun dondertje te krijgen wanneer zij kindershuis het wagen datgene te doen waarbij buitenshuis hun ouders glimlachend toezien zolang het anderen betreft en de goederen van anderen.

Kortom: kinderen die niet meer weten wat orde is, voor zie genegenheid voornamelijk schijnt te bestaan uit een periodieke verhoging van het zakgeld en extraatjes, eerder dan in een vertrouwelijke relatie met hun ouders .

Die kinderen komen dan op scholen die hen door de molen beendraaien. Rapporten behoeven niet meer, dus waarom zou je je druk maken? Men zal je toch wel gewoon over laten gaan, omdat dit nu eenmaal beter is voor de kindersziel. Je krijg het gevoel, dat de gehele wereld van jou is. Maar iedereen trapt steeds weer op je tenen wanneer je probeert, dat niet alleen te geloven, maar het ook als feit neemt.

Je bewohouwt jezelf als gelijkwaardig aan elke volwassenen. Maar elk ogenblik ontmoet je weer een ellendeling die je duidelijk maakt, dat je dat toch heus niet bent. O dan toch mee te tellen rook je eens een stickie, je snoept wat Hash, neemt eens een pilletje. En dan geeft iemand je misschien een poelertje .

De oorzaak? De mentaliteit dateen ieder voor zich moet zorgen, dat je alleen meetelt wanneer je meer bent, hebt, diet dan anderen. Kortom, de oorzaak is dan de van volwassenen overgenomen mentaliteit die bezig is met hebben, hebben , hebben en daarvoor dan ook nog zo weinig mogelijk wil doen.

Dat ligt voor een groot deel ook aan het algemeen heersende denkbeeld dat anderen het maar voor ons op moeten knappen, dat wij toch wel " zeker" zijn alles te krijgen wat wij nodig menen te hebben.

Nog iets anders speelt een rol: het gevaar is grotendeels de wereld uit. Waar men gevaarlijk leeft leeft de mens ook intenser. Ik weet wel, dat het o zin lijkt om zoiets te zeggen.

Maar dacht u niet dat joden en bepaalde vormen van ochristenen in b.v. de sovjetunie veel intenser leven, veel intenser bezig zijn met hun wijze van leven, geloven, denken dan in een land als het uwe denkbaar is? De reden is, dat daar nog het gevaar is. Daar is nog iets waar tegen je je af kunt zetten.

Het sociale klimaat van nederland lijkt op een donzen deken die zo dik en groot is, maar ook zo luchtig gestopt dat een ieder die er op rust het gevaar loopt er in weg te zinken en gesmoord te worden.

Dat is dan mede de oorzaak van de vele drugproblemen. En neem de wijze waarop men probeert " open te staan". Kinderen noemen hun leraar Sjors of zo en mompelen mogelijk tegen anderen, mogelijk tegen de man zelf, dat hij nog een zak is ook. Denkt u dat dergelijke kinderen een stramme discipline thuis nog kunnen aanvaarden? Niemand van de anderen geeft immers toe, thuis zo op de hielen gezeten te worden? Die krijgen veel meer. Dus voel je dat je je rechten niet krijgt. En dan loop je weg.

Na enkele malen weglopen kom je mogelijk terecht in een tehuis. En daar deugt het natuurlijk al helemaal niet. Je loopt dus weer weg en komt mogelijk bij een jac terecht, dat na enige tijd ook maar een windjack blijkt te zijn.

Je zoekt je kikk en op die wijze kom je dan terecht bij diefstal jeugdprostitutie en als die andere zaken. En de oudere wijze mannen en vrouwen schudden bedenkelijk het hoofd. Maar wat moet je anders?

Er moet een andere mentaliteit zijn. Je moet niet meer staan met een "laat ze maar". Wanneer er regels zijn, dan moet men zich er ook aan houden en dat moet hard en duidelijk overkomen.

Zeker, dat klinkt ouderwets en disciplinair. Maar zo iets betekent ook een houvast: Wanneer jij je aan de regels moet houden, maar evengoed alle anderen ook, dan weet je tenminste waar je aan toe bent. Dan weet je wat je wel en niet kunt doen. En binnen het kader van die regels blijft dan toch altijd nog de strijd om iets extras te presteren, iets bijzonders te doen, te krijgen, te zijn.

Op het ogenblik dat alles halfzacht wordt blijft je alleen je eigen leegte en die wereld die je zegt te haten omdat zij je niet geeft wat je wenst, maar die je in feite eerder haat omdat zij je niet de mogelijkheid geeft uit te groeien tot iemand die binnen die maatschappij betekenis kan hebben.

Jaja. Dat drugsprobleem. En dan die gewenddadigheid. Nu ja, laat mij wat dat betreft de muil maar gesloten houden. Het is toch maar een geleende....

Ik probeer alleen met al deze dingen u duidelijk te maken dat men verkeerd denkt. Men meent dat alles zo mooi rationeel kan worden gezegd en gedaan. Maar is de werkelijkheid er niet een van gevoelens?

Laat ons als voorbeeld de kabinetsformatie nemen. Iedereen heeft er over gehoord, iedereen is er kotsmisselijk van, dus kan er nog wel iets bij.

Waarom denkt u, dat de heer van Agt al die argumenten steeds weer vindt om niet met de pyda in zee te behoeven gaan? In feite is dit een gevoelskwestie. Hij weet het alles mooi en rationeel uit te leggen, maar in zich koestert hij het gevoel "wanneer ik weer tegenover en Uyl en ie andere harde kerels kom te staan die maar doorpraten, doorpraten, dan weet ik niet, of ik mij kan handhaven. En nu ben ik iemand en ik wil iemand blijven."

Zeker, het is niet netjes het zo te zeggen. Je kunt onze politieke wielrenner nu eenmaal niet zo maar in zijn lange jaeger onderbroek laten paraderen, maar hetgeen ik zeg is daarom nog niet onjuist. Het is een gevoelskwestie, net zo als vaak bij u.

Waarom wordt u over sommige dingen zo boos en bent hu het met andere dingen zo zonder meer eens? Rationeel? Welneen. Het is in eerste instantie een gevoelskwestie. Driekwart van hetgeen er in de mens leeft en een even groot deel van zijn motieve is emotioneel en niet rationeel.

Maar dan moeten wij naar een wereld toe, waarin dat gevoel kenbaar kan worden gemaakt, waarin het wat meer te zeggen heeft. Dan moeten wij niet meer bang zijn onze gevoelens uit te spreken en niet meer bang zijn om, hoe onredelijk het ook moge schijnen, onszelf voor eigen gevoel eens een keer waar te maken.

Maar zoiets kan niet in deze maatschappij. Gevoelers zijn te onberekenbaar. Je moet rationaliseren, scherp redeneren. Anders kan het niet. Geloof mij één ding: in het hard van een enkele levende mens schuilt meer aan waarde dan in de koppen van 25 partijfilosofen.

Natuurlijk, het lijkt dwaas. De een noemt zich swami en zwant, de ander noemt zich yogi en jopt. Ieder wil zich waar maken, een ieder doet het op zijn eigen wijze, de paus zelfs soms in zwembroek.

Met al die dingen rekening houdende kom je er toe te zeggen: in al die denkbeelden en filosofien van anderen zoeken wij eigenlijk alleen maar een uitvlucht, een rationalisatie waardoor wij onze eigen gevoelens kunnen behouden.

Laat ons eens eerlijk van onze gevoelens uitgaan en al die mooie, scherpe en juridisch verantwoorde formuleringen eens terzijde stellen. Laat ons eens trachten om mens te worden. Want de mens is een gevoelswezen en de rede is niet veel anders dan een middel waardoor hij zijn gevoelens omschrijft en de betekenis daarvan probeert weer te geven.

Wanneer je dit kunt doen zul je ontdekken dat je veel meer banden met de mensen hebt dan je ooit had vermoed. Dan " hoor je er bij." Er is een tijd geweest waarin de automobilisten, de eersten op de weg toen, elkander begroetten wanneer zij elkaar ontmoetten. Had er een ander panne dan stond elke andere auto meteen stil en kwam men kijken of men mogelijk kon helpen. Want je was deel van een soort onofficiële broederschap. Een dergelijk gevoel beheerste de eerste wielrijders, de eerste bromfietzers enz. Om nog maar niet te spreken over de honden of katten minnaars die steeds weer contact krijgen met elkaar.

En denk maar eens aan de betekenis die het " bakkie" in deze dagen nog vaak heeft. Trouwens in onze tijd betekende dit nog koffie, nu is het 27 mc. Beiden zijn aanleiding tot heel wat praat. Beiden vormen een soort band tussen degenen, die er mee bezig zijn .

Er zijn vele mogelijkheden om een band met anderen te ervaren. En ook voor u geldt dat er een weg zal zijn waardoor u die band met anderen nog steeds kunt en zelfs weet te vinden.

Zeker, dergelijke banden verzwakken wanneer een bepaald iets te algemeen wordt. Maar u hebt een ding dat u altijd met anderen zal blijven binden omdat het steeds verandert: het menszijn. Misschien zou je wat meer je medemenselijk werkelijk als mens moeten zien en niet alleen maar als onderdeel van een vervoersinstallatie, verkooppunt, projectieinrichting, wet of iets dergelijks.

Wanneer je een verandering van mentaliteit wilt doormaken moet je beginnen met steeds meer mens te zijn met de mensen. Zeker, het paradijs van de gekken komt dan snel aan zijn einde voor je. Want dan hou je je niet meer zo krampachtig vast aan de valse facades van degenen die beweren dat zij de wereldverbeteren.

Dan zeg je " wij hebben geen betere wereld nodig, maar een leefbare wereld." En " ik vraag niet dat iemand mij vertelt wat ik doen moet op grond van de rede. Ik vraag van anderen dat zij een met mij worden in voelen en denken."

Zeker, die verandering van mentaliteit zal wel veel moeite kosten. Want juist dit z.g. redelijk en wetenschappelijk benaderen van de gemeenschap is langzaam maar zeker a way of life geworden. Met als slagzin: jump on the bandwagon.

Kom, vindt maar een nieuwe methode van hulpverlening uit of een nieuwe kwaal die iemand van iets kan krijgen en je hebt het gemaakt, want voortaan kun je werken of studeren op kosten van de gemeenschap. Kortom: laat ons vooral voortgaan met het goeddoen, maar dan wel op de kosten van anderen. Dat is de hedendaagse mentaliteit.

Als dat wegvalt is er geen opvang voor weggelopen kinderen meer nodig, want dan is iedereen wel bereid om hen te helpen. Dan is er geen kwestie meer met de verzorging van ouden van dagen, want zij worden aanvaardt als normaal deel van de maatschappij en de samenleving. Zelfs voor de werkeloze is dan altijd nog wel een gaatje te vinden waardoor hij werken kan en zich waarmaken. Want dan zegt men niet meer, dat een werker rendabel moet zijn, maar dat hij moet leven.

Maar ja, dan zouden die hele grote pyramides van haagse, provinciale en gemeentelijke bluf ineens storten. En dat mag toch niet? Dan zou men minder kreten slaken als Oranje moet weg. Want men zou beseffen dat je met een kreet alleen geen enkel sekreet weggrijpt. Want het is niet oranje dat boos is, geen koningschap dat slecht is of een president.

Het zijn de apparaten die de mens heeft geschapen, al die redelijk sprekende en goed formulerende apparaten, die de mens in de kou laten staan. In de kou omdat de mens binnen dit geheel zichzelf niet meer kan zijn en zijn eigen levenswaarden niet kan vinden.

A paradise of fools. Al degenen die menen dat zij het zo goed geschoten hebben in deze tijd en zo verwijtend terugkijken naar de "oude tijd" waarin armen inderdaad arm waren vergeten daarbij, dat die armen voor elkaar veelal op de bres stonden inplaats van één elkaar in de rug aanvallen zoals nu in feite het meest voorkomt.

Indien dit alles u aanspreekt vrienden is het misschien mogelijk van het paradijs van de gekken weer een menselijke wereld te maken. En wanneer de mens leert zichzelf te zijn en het zelfzijn van anderen te aanvaarden zonder zich daarover verder op te winden of er vele studies aan te wijden, wie weet. Misschien wordt de wereld dan toch nog eens paradise. En zonder fools.

Wanneer het zover ooit komt hoop ik nog eens te inkarneren. Maar tot die tijd moet u het mij niet kwalijk nemen dat ik mijn huidige status preferer. Waarmede ik naar ik hoop toch actueel genoeg ben geweest., maar indien u kommentaar hebt: ga uw gang.

x Er zijn toch heel wat kiemen van opbouw in deze tijd. Is dat dan niet positief?

- Ik heb geïmpliceerd dat er heel wat positieve waarden zijn. Het wonderlijke is dat men hier, wanneer je iets zegt dat ook kritiek bevat, meteen denkt dat je het negatief bedoelt. En dat is geheel onjuist.

Ik probeer u te laten voelen wat er ziek is in de wereld opdat u ook zult weten op welke wijze u de symptomen van uw eigen geestelijk zijn en gewoonte kunt herkennen.

Zeker, die kiepen zijn kostbaar. Zeer kostbaar zelfs. Maar dan moeten zij wel voorkomen dat zij geïnstitutionaliseerd worden. Op het ogenblik dat een aantal mensen die te samen leuke en goede dingen doen proberen hun streven om te zetten in een kommunale, nationale of zelfs internationale vereniging blijft er bij hen net zoveel menselijkheid over als bij het rode kruis.

Een instelling die ongetwijfeld veel goed doet, maar niet meer werkelijk de hulp van de mens aan de mens vertegenwoordigt die zo graag wordt verkondigd als het ideaal sinds Florence Nightingale. Een vrouw die overigens niet zong als een nachtegaal, kon vloeken als een dragonder en stijfhoofdig was op een wijze die zelfs de heer van Agt tot een zacht eitje maakt.

Ik krijg hier een wenk, dat ik niet te veel over deze heer mag spreken omdat iemand zich daarover boos heeft gemaakt. Ik stel er daarom prijs op hier nadrukkelijk te verklaren dat ik, wanneer ik op aarde zou zijn de heer van Agt gaarne aan tafel zou ontmoeten, want daar zal hij ongetwijfeld een steeds nog slim, maar bovenal aangenaam gezelschap zijn.

Maar dat betekent nog niet, dat zijn wijze van optreden niet bijzonder illustratief is voor door mij genoemde punten als het voorgaande.

En hiermede wordt dan de verzuchting van enkelen onder u waar: men zwijgt. Ik heb niet veel meer te zeggen. Nu denkt iemand "blij toe." Dat vindt ik toch een beetje hatelijk hoor.

Ik wilde alleen dit nogmaals zeggen: wanneer u met uw hart de wereld benadert zult u daarin nog veel licht vinden. Probeert u echter met denken, zorgen eisen en problemen die wereld te benaderen dan maakt u van elk paradijs, zelfs het paradijs der gekken, voor uzelf een hel. Voorkom dat.

Denk met uw hart. Leef wat u bent en niet wat de wereld u zegt dat u moet zijn.

En probeer vooral uw medemens vooral te aanvaarden en te zien als datgene wat hij is, ongeacht de wijze waarop hij zich soms manifesteert.
Ik dank U voor uw aandacht.

-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond vrienden.

Dit gedeelte is bestemd voor esoterie en dat soort dingen. Om ergens te beginnen: ik sta altijd weer te kijken van de stellingen van al die inwijdingen, adepten en andere soortgenoten. Wanneer je het alles hoort klinkt het zo mooi, maar je denkt er wel het jouwe bij.

Ik ook: Denk maar eens aan het begin van "Genesis" en de geest Gods zweefde over de wateren". Ik voeg daar dan haast automatisch aan toe: Wanneer Hij dit nu nog zou doen zou hij, in de olie zijn danwel de dampen in hebben. Want zweven over de wateren is bijna niet meer te doen.

Een inwijdingsschool in zijn lessen uitroept: Wanneer de geest opwaarts wiekt en men zich bewust wordt door het sterven van het verleden van de eeuwige werkelijkheid van het heden, dan is men meester van alle dingen, zo denk ik: zeker van de eerste klas bewaarschool. Want je kunt als bewuste volgens mij geen meester meer zijn van alle dingen of zelfs maar dit meesterschap begeren.

Ook in de hermetica treffen wij van die mooie uitspraken die mij tot reageren nopen: Zo beneden, zo boven, zo boven zo beneden. Een vreemde zaak als u het mij vraagt. Trouwens, ene Mol heeft daaraan nog eens een heel werk gewijd met als titel "haar van boven".

Mogelijk is dit een waarheid. Maar dan vraag je je toch wel het een en ander af. Want wanneer het boven zo is als beneden dan moet het daarboven tot wel een rotzooitje zijn.

Na een aantal van die citaten vraag je je af wat je dan wel aan moet met al die esoterie. Ik wil mijn menig geven, al ben ik geen filosoof. Trouwens, wat is een filosoof nog in deze dagen? een rijst-rand gevuld met kunstvlees in uienaus.

Ik wil proberen voor mijzelf toch enkele dingen op een rijtje te zetten en het eerste wat in mij opkomt is dan: de innerlijke werkelijkheid is datgene waaraan wij proberen te ontvluchten door ons naar buiten-toe anders voor te doen dan wij in werkelijkheid zijn.

Als tweede punt wil ik dan zeggen: onze innerlijke werkelijkheid wordt overheerst door de droom zodat wij de onwerkelijkheid van onze droom steeds weer proberen te superimposeren op al datgene wat wij innerlijk waarlijk beleven.

Wat de vraag brengt hoe vindt ik dan de weg naar datgene wat in mij leeft? Mijn antwoord luidt: er is in feite geen weg naar datgene wat er in mij leeft. Ik kan alleen maar proberen steeds meer datgene te zijn wat al in mij leeft.

Op het ogenblik dat ik dat doe ontstaat er een harmonie tussen mijn innerlijk en mijn uiterlijk - ook al zou dit voor velen voorlopig hoge kosten bij een schoonheidspespecialist betekenen om er nog iets van te maken.

Toch zou ik zeggen: dan wordt mijn wezen de uitdrukking van mijn werkelijkheid, dan ben ik met mijzelf in harmonie en ken ik geen konflikt met mijzelf meer.

Misschien is deze benadering u te modern. Zeker, esoterie is mooi. Wanneer wij de innerlijke geheimen kennem de grote en de kleine arcana, wanneer wij doordringen en de levensweg van de ziel leren beschrijven, ons bewust tot in het hoogste licht. Maar waar ben je dan?

Volgens de stellingen van de groep die dit verkondigde op de weg terug. Want de weg van de ziel is een kringloop zo zegt men.

En al die arcana zijn natuurlijk erg mooi: de bezieling van de planeten, de werkelijke waarde van de zon, de betekenis van eigen leven in verband met het leven van het zonnestelsel ... Mooi.

Maar kun je daardoor een boterham meer door eten? Kun je er één mens gelukkiger door maken? Want dat is voor mij de belangrijkste vraag.

Wanneer iemand vertelt dat hij vervuld is van de kracht des Heren dan vindt ik dit mooi. Maar ik zeg dan wel: wanneer die kraacht waarlijk in je schuilt dan kun je genezen, dan kun je mensen lezen, op afstand aanvielen, gedachten uitzenden, kortom, alles. Maar wanneer je dit niet doet en het blijft alleen maar bij woorden, wat heb je er dan aan?

Dat is zo iets als uitroepen: Ik ben lid geworden van de blauwe knoop jongens, dus proost.... Waarbij zij opgemerkt dat ik het maar een eigenaardige aanduiding vindt. Zeker, ik weet wel dat deze aanduiding werd ontleend aan het insigne dat drankbestrijders plachten te dragen.

Aan de andere kant: blauw? Dat was een een uitdrukking die bezopen betekende. Dus zou je kunnen zeggen dat de drankbestrijders lid zijn van de bezopen knoop. Mogelijk daardoor is er zoveel blauwe concurrentie, zoals de blauwe schuit - door iemand eens oneerbiedig aangeduid als de blauwe zuipschuit.

Altijd weer wanneer ik met namen, aanduidingen, uitspraken geconfronteerd wordt heb ik de behoefte mij af te vragen: wat is hiervan de werkelijke betekenis.

Dan kom je tot vragen als: waarom zou één mens eigenlijk meer denken dan goed voor hem is. Ik kwaam tot het mogelijke antwoord: waarschijnlijk omdat hij zonder die drank helemaal geen leven meer heeft.

Het is natuurlijk goed te roepen "ach vader, drink niet meer.

Maar wanneer je in een tweekamerwoning met alkoof moet leven met 8 schreeuwende blagen en de ietwat heerszuchtige voortrengster daarvan en zelfs de bedstee strikt voor nachtelijk genruik en bezigheid bestemd is en dan nog alleen wanneer de kinderen niet huilen dan kan ik die vader toch wel begrijpen.

Ik wil maar zeggen: mooie woorden, maar wat heb je er aan? "Wij moeten allen beter leven..." Ja, maar wat is dan dit beter leven? Sommige mensen hebben eenvoudig geen leven en anderen denken steeds dat zij beter leven dan alle anderen.

Leef je goed als heilige, als Marilyn Monroe of de bewoners van l' elefante filice? Is het leven dan opeens zo goed op die manier? De meeste heiligen hadden het alles behalve leuk. Monroe beging zelfmoord en zelfs de gelukkige olifant heeft ondanks alles complexen overgehouden aan publiciteit, bescherming, betutteling waardoor men niet wakkelijk zichzelf kon zijn.

Nee, men heeft het wel steeds over beter leven en het betere leven, maar veel stelt het volgens mij niet voor en ik begrijp dan ook niet waarop juist deze term in zich esoterisch noemende groepen soms zoveel opgang doet.

Nu ja, het betere leven komt natuurlijk in het hiernamaals. Ik heb dit voor mijn dood ook vaak moeten horen. Maar mij herinnerde dit aan een truukje dat ik wel eens uithaalde om de kinderen even rustig te houden. Dan zij ik: jongens, nu even heel stil zijn. Ga voor het raam zitten en let goed op. Wanneer je geluk hebt komt er zo dadelijk een ridder op een houten paard voorbij.... Waarop de lieve sukkeltjes minstens een kwartier rustig waren en uit het raam zaten te kijken.

Als u niet zondigt komt zo ladelijk het koninkrijk der hemelen voorbij.....

Wat is de werkelijkheid? het klinkt als een zoethoudertje. Maar wanneer ik in mijzelf gelukkig ben en ik kan vrede in mijzelf vinden en behouden, is dat niet veel meer esoterie en godsdienst dan al dat andere?

Nu ja, die dingen heb je nu eenmaal: de dominee met de hel en de pastoor met zijn biechtstoel - die voor de geestelijke soms de hel werd, zeker wanneer hij zich strikt aan zijn celibaatsbelofte wilde houden. Want zo'n man krijgt soms heel wat te horen.

Heus, alles mooi. Maar wat is de waarheid? Worden wij gered door het bloed van het lam? In ieder geval zou je je doodschrikken wanneer je ziet hoe velen van degenen die daaraan het merendeel van hun tijd verdoen in een soort hel terecht komen.

U kent die typen wel: kussentjes van eelt op de knieën en een hart dat van vroomheid gesmolten is tot het een stukje lood is dat dan vrome op zijn medemensen probeert af te vuren in de naam des Heren.

Nee, dat is het voor mij echt niet. Esoterie betekent voor mij het in jezelf vinden van een vrede die je ook soms nog naar buiten kunt brengen.

Zoals het koninkrijk der hemelen voor mij niet iets is wat je later eens krijgt, maar een vreemd gevoel van zekerheid waardoor voor jou alle dingen onbelangrijk worden buiten dat ene: alles waarmaken wat er in je leeft.

Simpele onzin natuurlijk, wanneer je een dergelijke stelling vergelijkt met de mooie en ingewikkelde filosofien van de meesters. Nee, dan liever nog met Asoka filosoferen over de ravijnen van de tijd of dromen met paracelsus over de harmonische wetten en harmonien die in de kosmos leven van het hoogste tot in de metalen en andere delen van de dode materie.

Ofschoon volgens mij de harmonie uit de metalen al lang verdwenen is. De enige harmonie op aarde lijkt mij soms betalen te heten, want steeds weer schijnen de mensen het met elkaar eens te zijn dat de ander moet betalen.

Al die stellingen en leringen zijn op zich mooi. Maar zij zijn een beeld spraak, die pas betekenis krijgt wanneer wij het wezen daarvan in onszelf kunnen proeven. Wat hebben wij aan een mooie stelling over de sulfers die in ons leven, de witte sulfers, die op de juiste wijze gemengd met de rode sulfers in ons het eeuwige goud doet ontstaan enz.

Maar je kunt met dat goud niet veel doen. Niet op je bankrekening zetten, niet delen met anderen. Wanneer ik in mijzelf vrede vindt, harmonie ervaar, dan heb ik iets wat in en buiten mij gelijkelijk waardevol is.

Wij kmoeten streven in het leven. Maar dan zijn er weer van die mensen die beweren dat wij dat moeten doen door vooral allemaal offertjes te brengen. Waarbij mij overigens is gevallen dat de laatste tijd vele van de mensen die zo graag over die noodzaak tot offertjes spreken met een kollektebus plegen rond te lopen.

Waarvoor moeten wij offertje brengen? Wanneer ik iets doe uit het d'epst van mijn innerlijk, die omdat ik mij daardoor eerst werkelijk verbonden gevoel met het hoogste binnen en buiten mijzelf, dan is het geen echt offer.

En als ik een offertje brengt betekent dit dus, dat ik in feite niet één ben met die hoge waarde. Nee, laat mij dan maar één zijn met mijzelf en daardoor met de kosmos.

Ik heb natuurlijk mijn eigen theorien over dit alles. Een ieder heeft wel over het een of andere punt een eigen theorie, dus waarom ik niet. Ik zeg altijd maar:

Wanneer er een god is en die god leeft in mij dan moet ik gewoon dat deel van die god dat in mij leeft tot uiting brengen

Wanneer ik dit nu maar kan doen en mij zo een gevoel met de rest van de schepping, die immers eveneens uit God is, dan heb ik volgens mij het hoogste esoterische doel bereikt: de versmelting met de werkelijkheid. Zolang er echter nog een grens voor mij blijft bestaan tussen mijzelf en de rest van de wereld deugt er ergens iets nog niet helemaal.

Ook in de geestelijke sferen geldt dit evenzeer, ook al herinnert U zich daar nu niets van. Later zult u zich mogelijk dit ogenblik herinneren en denken: daarover heeft die gast ons reeds op aarde het een en ander verteld.

Want ik ben een gast. Wat impliceert dat datgene waardoor ik spreek een heer moet zijn, want het is mijn gastheer. Dus heer zolang ik er als gast in zit.

Maar luister nu eens even: Wanneer ik in mijn wereld leef en ik stel een grens, wordt mijn wereld opeens doods. Het is dan net of je tussen de bron van alle licht en jezelf een scherm optrekt. Mogelijk is er nog enige weerkaatsing van de eeuwigheid, maar de werkelijkheid daarvan is voor jou weg.

Toch is het licht, wanneer je dit precies zo aanvaardt als het naar je toe komt niet altijd even prettig.. Vooral in het begin heb je dan ook wel last van een soort kosmische zonnebrand. Dat kunt u van mij aannemen.

Daar fluistert iemand: dat is dan de hel. De hel? Kom nou. De hel is datgene wat de mensen op aarde elkaar aandoen terwijl zij zeggen dat zij de wil Gods vervullen. Dat is de hel.

Maar wanneer je overgaat moet je, om in de werkelijkheid te kunnen leven soms heel wat kwijt raken. Dan moet je heus ettelijke malen geheel vervellen voor je tegen de zon kunt. En er bestaat geen zonnebrandolie tegen dit probleem van je innerlijk geschieden zijn van de werkelijkheid.

Wanneer je echter geen grens stelt tussen jou en het andere is er geen enkele afscheiding tussen jou en alle andere werelden. Dan is alles voor je toegankelijk en komt er geen einde aan de verbazing, de voortdurende verukking van de vernieuwing.

En die vreugde ken je ook al in de periode dat het ware Licht je zo nu en dan nog danig aantast. De hemel? Laat ons daarover niet praten. De hemel lijkt mij eerder een door de geestelijkheid gesticht oord waarin geestelijk suikerbakkerswerk in volle overtuiging wordt uitgeoefend door mensen die niet weten, dat je van te veel zoet ook misselijk kunt worden.

Hemel? Dat is de totaliteit, mensen. Voor mij betekent die totaliteit ook een deel zijn van. Ik voel mij deel van alle dingen. Ook van U. Ook al kunt u dit mogelijk nu niet bepaald geloven en is dat ook voor mij niet altijd evengunstig volgens menselijk oordeel. Maar toch...

Ik voel mij deel van uw wereld, van alle gebeurtenissen, van de problemen van ter Louw, de frustraties van den Uyl, de problemen van de formatie, de komedie van van Agt. Ik amuseer mij met het gespeelde spel en de domheid van degenen, die daar niet doorheen schijnen te kunnen kijken en betreur dit dit alles gelijktijdig zonder droefenis.

Ik ben deel van uw problemen, uw zorgen en uw eenzaamheid, van uw gevoel dat het eigenlijk zo niet meer kan, uw vraag waar het morgen vandaan zal moeten komen, maar evengoed lach ik met u wanneer de zon schijnt, verwonder ik mij met u over schoonheid en voel ik mij met u even tevreden wanneer u constateert dat er toch ook nog veel goeds is in de wereld. Want ik ben van alle dingen deel wanneer ik uw bestaan beseft.

Kijk, dat is nu voor mij de hemel: gewoon alles kunnen beleven, ook al gaat dat dan niet gelijktijdig. Per slot van rekening, wanneer je een hele koe leeg wilt melken in een halve literskan dan loopt die over.

Een mooi beeld overigens, want is Maai niet de hemelkoe? Maar het menselijke begrip van hemel is helaas door anderen reeds te zeer uitgemolken. Nu ja, goed.

Ik kijk naar al die theorieën en filosofieën en vraag mij af waar je daarmee uiteindelijk terecht zult komen. Voor mij is esoterie niet een "op weg zijn" maar veel eer het bewustzijn, dat je er bent.

Mogelijk dat ik mij daarom wel eens afvraag waarom mensen zo vreemd handelen. Soms houden mensen b.v. een novene. Dat betekent dan dat zij 9 dagen bidden om hetzelfde. Wat mij overdreven lijkt wanneer het besef dat iets mogelijk is en kan zijn al voldoende is.

Zelfs in hun eigen geloof staat toch duidelijk: klopt en u zal worden opengedaan, vraagt en u zal gegeven worden? Maar de mensen vertrouwen een dergelijke eenvoud kennelijk niet. Mogelijk denken zij: vragen en geschonken krijgen. Jaja, maar je weet nooit, wat je zult krijgen en daarom is zeker gaan beter.

Volgens mij zijn novenen en der gelijke gebruiken en rituelen in feite niets anders dan een methode waardoor men verkeerdelijk meent bij God door de mens zelf bepaalde gunsten te kunnen bestellen.

Maar voor mij is de werkelijkheid dat alles wat je in jezelf beseft ook ergens in feite waar is. Niet 100% in de zin van een direct en door de gehele wereld daaraan beantwoorden, maar toch is het ergens waar. Een omomstotelijkewaarheid zelfs. Want je kunt je niets indenken wat er niet is, je kunt zelfs niets dromen wat niet in waarheid bestaan kan. Zo gek als u dit moge klinken.

Alleen beperkt dit waarzijn zich niet tot een enkele wereld, b.v. de uwe en is zij niet overal voor u evenzeer kenbaar. U kijkt op een bepaalde wijze naar uzelf en de wereld.

En waar schoonheid kan bestaan, kan ook lelijkheid niet ontbreken. Waar licht is, is ook duister. Waar goede dromen mogelijk zijn zullen ook nachtmerries kunnen bestaan.

Voor ons blijven er nog langere tijd schaduwen. Ook wanneer je de werkelijkheid als geheel aanvaardt zit je nog steeds met problemen, is er voor jou nog steeds de moeilijkheid dat dit of dat volgens jouw vermogen tot beseffen nog niet zo leuk of mooi is.

Je zoudt zeker in het begin heel wat zaken anders willen uitdrukken, a.h.w. anders willen formuleren. Maar de grap hierbij is dat juist dit aanpassen en veranderen in feite niet noodzakelijk is, omdat alles, maar dan ook alles waarvan je je ooit bewust zult worden zijn betekenis en zin in het geheel bezit.

Zoals ook in uw leven. Wat je geweest bent mag je niet vergeten. Maar je dient je wel degelijk tenminste evenzeer bezig te houden met datgene wat je nog worden kunt in je leven. Want deze twee te samen maken uit wat je wereld is en wat je bent.

Je moet niet voortdurend roepen naar God en bang zijn voor de duivel. Zoals je niet voortdurend moet proberen de duivel te vereren in de hoop dat hij u meer gunsten kan verlenen dan God.

Beide zijden van het bestaan zijn noodzakelijk en dienen aanvaardt te worden. Het gaat er om ook deze beide uitersten te aanvaarden als deel van het bestaan, als bestaan zonder meer.

Ik heb eens iemand horen zeggen: maar dat is pornografie. Dat betrof een foto van een dame met een zeer uitstekende en fraai gevormde buste. Maar deze was geheel zichtbaar en werd kennelijk door niets buiten de natuur in vorm gehouden. Dat noemen sommige mensen al pornografie.

Zoals ik anderen - in mijn dagen op aarde dan - vele malen heb horen beweren dat naaktheid zondig is. Ik vroeg mij reeds toen af, hoe men daarop kwam en meende dat alleen deze stelling duidelijk maakte waarom zo veel mensen geloven dat een ieder op aarde in zonde geboren wordt.

U begrijpt het niet geheel? Ik bedoel te zeggen dat uw erfzonde kennelijk bestaat uit uw onvermogen reeds voor uw geboorte gebruik te maken van de producten van de kledingindustrie.

Te gek hé? Maar er zijn op aarde zoveel vreemde dingen waar je maar moeilijk als geest begrip voor op kunt brengen. Zou schijnen er heel wat mensen geweest te zijn die erg bezorgd waren over de mogelijkheid dat mensen gemengd zouden zwemmen. Want een dergelijke situatie brengt zo redeneerden zij, de mens op zondige gedachten. Ik zou zeggen: u spreekt in deze geheel voor uzelf.

Mitgestorven zijn dergelijke mensen kennelijk ook nu nog niet. Kort geleden kregen wij hier iemand overleden aan een beroerte terwijl hij zich beklamde op het toelaten van naaktstranden omdat men, hij had dit zelf ervaren, op zoveel zondige gedachten werd gebracht. Ik heb hem getroost met de opmerking dat - zolang het alleen bij gedachten blijft - niemand zich er over behoeft te beklagen.

Weet u waarom volgens mij de mensen zich beklagen over porno, naaktheid, gemengdzwemmen en naaktstranden? Omdat zij zichzelf niet in staat achten de naakte waarheid onder ogen te zien.

Zoals deze mensen ook de naakte waarheid omtrent zichzelf en hun leven niet onder ogen willen zien. Zoals zij hun zelfzucht omkleden tot een vervullen van de wil Gods, hun eigen onverstand proberen om te buigen tot vrome wijsheid, onderstreept met vrome maar verkeerd gebruikte bijbelcitaten.

Overigens kun je met die bijbel heel wat doen. Zoals de koopman die van een klant te horen kreeg dat geschreven staat: Gij zult niet stelen. Hij antwoordde onmiddellijk, dat volgens Jezus de onrechtvaardige rentmeester geprezen werd door zijn heer.

Kortom: hij redeneerde dat het mogelijk wel verboden was te stelen, maar dat je door het eigendom van anderen voor eigen doeleinden te gebruiken en men in aanmerking komt voor een extra compliment van God.

Anderen rechtvaardigen hun wijze van handelen door op te merken dat zij gebruik maken van de hen gegeven talenten. Bezie je de zaak dan heb je meestal het gevoel dat het niet veel soeps zal worden, maar degenen die in feite dwaas en onverantwoord handelen voelen zich kennelijk door dergelijke citaten gesteund.

Altijd weer houden de mensen zich bezig met spreuken. Veel meer dan met de feiten. Esoterie is voor mij niet een opgaan in zonder meer. Het betekent wel degelijk ook een aanvallen wanneer een ander moe is, beseffen waar je een ander werkelijk mee kunt helpen. Zoals esoterie voor mij betekent te weten, dat er altijd nog voldoende macht zal zijn voor het werkelijk noodzakelijke.

Kortom, esoterie betekent voor mij eenvoudig alle werelden die je maar kent of kunt kennen samenvoegen tot één geheel. Wat mij als vanzelf brengt naar punten die ik zelf evenzeer van belang acht.

Of zij dit voor u zijn moet u zelf maar uitmaken, want elke mens heeft de mogelijkheid gekregen om voor zich te denken - ook wanneer slechts weinigen van die mogelijkheid een voldoende gebruik plegen te maken.

Bijna had ik verdomme gezegd. Nu is dit in het modernere taalgebruik wel toegestaan, maar in vrome kringen hoort men dergelijke woorden liever niet, ook al gebruikt men die onder omstandigheden wel zelf.

Denk maar eens aan die oude mop van de driftige pastoor die de gewoonte had ter onderstreping van zijn woorden op de rand van de kansel te slaan - die met fluweel bekleed was. De man had zijn misdienaars eens te duchtig de les gelezen, waarop dezen uit wraak punaises met de punt naar boven onder dit fluwelen randbeklaadsel hadden gedeponneerd.

De man predikte over ongelooft en riep uit: Dan vraag ik U: wie heeft dan de wereld geschapen? Zijn vuist daalde krachtig neer, hij schokte even en sprak, al even luidkeels: dat hebben die verdomde jongens gedaan

Welke oude mop in ieder geval duidelijk maakt waarvan kinderen onder omstandigheden al zo de schuld kan kunnen krijgen. Nogmaals, dat is een wel heel oude mop. En toch zijn er enkelen die dergelijke woorden in de mond van een geestelijke gelegd nu nog niet kunnen aanvaarden, ook al lachen zij wel even.

Realiseer u toch eens, dat het er minder opaankomt wat je zegt dan op hetgeen je zoekt. Want ook diep in jezelf gaat het niet om je woorden maar wel degelijk om je daden en bedoelingen. Het innerlijk van de mens is in feite meer fijnoorde: dan ooit een fan geweest is, want het herhaalt keer op keer: geen woorden maar daden, geen voornemens, maar pogingen.

De innerlijke rijksommen van een mens bestaan uit datgene wat die mens metterdaad kan waarmaken, in zich geheel als goed kan aanvaarden en dan uit zich onbeperkt kan herbeleven.

Mag ik U een vraag stellen? Er zijn wel ouderen onder, maar u behoeft niet hardop te antwoorden. Wat zijn jullie beste herinneringen? Neen, niet die verhalen die je aan je kinderen vertelt, maar echt.

Wanneer ik u goed aflees is dat bij meer dan de helft iets waarover u tegenover een ieder zoudt zwijgen. Maar dan bent u toch anders dan u probeert te schijnen?

en wanneer dit een feit is dient u dit toch op zijn minst innerlijk voortdurend te beseffen. Ik geef u niet de raad het alsnog de kinderen te vertellen, want je weet nooit, wat die apen daar weer van maken. Maar laat ons dan tenminste voor onszelf eerlijk toegeven wat wij zijn.

Wanneer wij terugkijken vanuit een sfeer op de wereld en ons soms afvragen wat er nu het mooiste op die wereld was, wat wij nooit zullen willen vergeten, dan blijkt het soms de herinnering aan een schilderij te zijn, soms een vergezicht, gezien op een reis, soms ook een praatje met een medemens.

Dan beseft je: dit is het voor mij wezenlijke gebeuren. Dit was ik zelf. Dat behoort bij mij en is geen deel van de herinneringen of wensen van iemand anders. Al het andere is komedie.

Esoterie is volgens mij dan ook een terugkeren tot de ware kern van je wezen, dat wat je bent met al je herinneringen en al je echte waarderingen.

Dat aanvaarden en vandaaruit beseffen wat voor jou in het bestaan van betekenis is betekent volgens mij de grootste esoterische erkenning die voor een mens zelfs op aarde mogelijk is.

Waarmede ik de boodschap heb overgebracht. In dat opzicht ben ik kennelijk heel modern, want tegenwoordig heet niets meer goed of er moet een boodschap in zijn. Zelf het toneel. Vele acteurs vinden zichzelf alleen goed wanneer zij op kunnen komen met een grote boodschap. Soms staat er zelfs zichtbaar een closet op het toneel, zodat zij hem nog meteen door kunnen trekken ook.

Zelfs de moderne songs dienen een boodschap te bevatten, ook al mag die dan variëren van een "ik hou van je" tot een "meneer de president ga rustig slapen." Helaas is bijna altijd de boodschap dat er iets niet deugt.

Wanneer je nu toch een boodschap wilt brengen, kies dan eens iets anders. Dat er niet veel meer deugt weten de mensen heus zelf wel. Zeg hen liever iets over iets wat nog wel deugt. En dat geldt voor mij ook.

Wat zal ik u aan positiefs zeggen? Zondagnmiddag wordt het toch weer lekker weer. En hebt u gezien hoe mooi de rozen nog staan?

En wanneer het dan al een keer regent, kijk eens omhoog naar al die fantastische vormen die voorbij jagen, naar al die nevels als sluiers en realiseer u eens dat zelfs deze steeds weer vergaande schoonheid niets anders is dan een mengels van waterdamp en stof. Dan weet je, dat in alles schoonheid te vinden is.

Of ga eens kijken naar de zee. Kijk naar de golven en realiseer u dat het wel het zelfde lijkt, maar dat geen enkele golf precies zo is als de voorgaande. Besef, hoe in alle verandering de schoonheid zich steeds weer openbaart.

Zeker, wij hebben nog steeds heel wat te kankeren over onze medemens. Vandaar dat kenkerbestrijding nog steeds een noodzaak is. Maar kijk dan eens naar al die verschillende typen, van strijdbijl tot vreindelijk, wakker tot dromerig. En probeer eens hoeveel mensen je uit hun isolement wakker kunt laten schrikken met een enkel vriendelijk woord.

Kijk eens goed om je heen. Is de wereld dan niet ondanks alles nog ontstellend mooi, is het niet heerlijk te midden van dit alles te mogen leven? Kom vergeet al die rommel maar even.

Soms heb ik het gevoel, dat de mensen van yeden de waarde van het leven bij het oude vuil zetten. Om de mensen te laten zien wat er werkelijk in de wereld gebeurt moet het meen ik eerst op de t.v. komen.

Kijk naar het steeds veranderende licht, voel hoe de wind steeds weer ander je beroert, luister voor een ogenblik naar het steeds nog kloppen van je eigen hart. Besef: elk ogenblik van de dag heb ik gedachten, ken ik gevoelens. Wat is dat onstellend mooi.

U klaagt. U bent iets ouder, de spieren doen pijn, de botten knerpen, de beentjes willen niet meer zo. Het is zo. Leven is voor het lichaam een voortdurende slijtageslag. Zoudt u dat werkelijk zo graag willen missen wanneer ook al het andere daardoor zou verdwijnen?

Zeker. Als ik maar kon wegwieken naar de hemel. Maar dat gaat niet. ook na de dood blijf je nog langere tijd wat je op aarde was. Zonder gekheid. Je wilt natuurlijk het leven wel uit wanneer je alleen maar kijkt naar alles wat je zoudt willen hebben en nu niet hebt.

Maar haal een keer diep adem. Voel je lichaam dan maar. Laat de regen op je huis aptten. Denk aan alles wat je toch dierbaar is en zeg dan nog eens, dat je liever weg wilt uit dit leven? Wanneer je die redenering blijft volhouden betekent het alleen, dat je meent dat je het in een andere wereld onmiddellijk beter krijgt. En juist dat kan dan nog wel eens een tijdlang aardig tegenvallen.

Geniet gewoon al het goede, dat er in deze dagen nog voor u is, bewaart en geheel. Zo vindt u het licht in uzelf gemakkelijker. Zo wordt u zich meer en meer van uw verbondenheid met al het andere bewust. Kortom, op die wijze bedrijft u esoterie op een zeer positieve wijze.

Waarmede u hopelijk duidelijk zal worden dat ware esoterie nooit tegen kan zijn in het ontkennen van hetgeen je nu bent, van het leven dat je nu voert. Esoterie kan alleen maar de bevestiging betekenen van het licht in de gehele wereld, in alle dingen, ook in jezelf. Wanneer je het licht puurt uit elk moment van je bestaan wordt het bewustzijn van het grote werkelijke licht in jezelf eveneens steeds sterker. Maar op het ogenblik dat je het leven afwijst wijs je ook het licht af dat er in je woont.

Dat was mijn boodschap voor vandaag. Mogelijk niet groot, maar zeker niet zonder zin.

Ik dank U voor uw aandacht.

d.d. 21 augustus 1981

(tekst eerste onderwerp volledig, tweede onderwerp licht bekort.)